

ter man ham, for saa vidt som han ikke af sin egen Lomme vil udrede, hvad der tilkommer ikke ham men Staten at udrede, en Anvisning, om just ikke paa Forsømmelighed i sin Embedsførelse, saa dog paa en Sæddragtighed, Spøvnighed og Mangel paa Aktivitet, som man skal være meget betænkelig ved at fremkalde. Naar en Embedsmand virkelig har maattet skrive saa og saamange Breve og erpedere sine Sager paa den og den Maade, afholder man ham ligefrem derfra ved at nedsætte Portogodtgjørelsen. Smidlertid vil jeg som sagt i Diebliffet slet ikke videre komme ind derpaa. — Medens jeg er ved dette Spørgsmaal, kan jeg ikke undlade at bringe i Erindring, hvad den høitærede Justitsminister har udtalt baade i dette og i det andet Ting, nemlig at han finder Postlovens § 15 mindre heldig, naturligvis af den Grund, at, naar man giver Embedsmanden et bestemt Beløb i Stedet for at godtgjøre ham hans virkelige Udgifter til Porto, risikerer man jo altid, at den Betragtning kan gjøre sig gjældende hos En og Anden, at, hvad der er spart, er for tjent, og at en og anden Embedsmand altsaa vil spare det, han kan, paa sine Embedsbrevs Besørgelse, hvorfor den anden hidtil brugte Maade, at godtgjøre Porto'en efter Regning, jo ubetinget er at foretrække. Dette har den høitærede Minister udtalt, men i Forbindelse dermed udtalte han, at det forekom ham, at en saadan Forandring ikke vel kunde foretages partielt — altsaa f. Ex. ikke i det foreliggende Lovforslag —, men at han vilde være betænkt paa at komme med en ny Lov derom. Dette Spørgsmaal foreligger jo ganske vist ikke for Diebliffet, men jeg vil dog tillade mig at ytre en noget derfra afvigende Mening. I den omhandlede § 15 i Postloven — jeg tillod mig før at oplæse Begyndelsen af det samme Punktum, men jeg oplæste med Villie ikke Slutningen — staar der: „Ved Revisionen af de bestaaende Kontorholdslove og ved nye Kontorholdslove vil fornødent Hensyn være at tage til, at Portofriheden er ophævet, saaledes at Godtgjørelse for Portofrihedens Ophævelse bortfalder for alle de Embeder, for hvilke der gives Kontorholdslove efter den 1ste April 1873, med mindre disse Love indeholde nogen afvigende Bestemmelse derom“. Det forekommer mig, at denne sidste Sætning giver fuld Frihed til, at man ved Vedtagelsen af en Kontorholdslov kan blive staaende ved det Gamle, og denne Maade forekommer mig endog at være langt naturligere og lettere, fordi en almindelig Lov — der jo skal gaa ud paa en Forandring af Postloven — jo vilde komme til at omfatte ikke alene de egentlige juridiske Embedsmænd, men ogsaa mange andre Embedsmænd, saa at det i alt Fald vilde blive en Lov, der ikke alene vedkom Justitsministeriet men ogsaa andre Ministerier, f. Ex. Indenrigsministeriet for Amtmændenes Vedkommende. Dersom man derimod i Genhold til den Slut-

ningsbestemmelse, som jeg nylig oplæste, vedtager i Kontorholdsloven, at de paagjældende Embedsmænd i Stedet for en rund Sum, der gaar ind under Kontorholdsgodtgjørelse, fremdeles skulle beholde Godtgjørelse for deres Portoudgifter efter Regning, saa forekommer det mig, at Sagen dermed kan være ordnet. — Jeg vil ikke undlade at bringe i Erindring en lille Diskussion, som forefaldt ved denne Sags forrige Behandling her i Thinget, hvorved der blev fremdraget en Sag, som ogsaa blev støttet af den høitærede Justitsminister, nemlig det Spørgsmaal, om det ikke vil være nødvendigt i en nær Fremtid, at komme til andre Bestemmelser med Hensyn til Størelsen af de Lønninger, som man mener at burde fastsætte for Fuldmægtige og andre Kontorbetjente. — Jeg indrømmer, at Love af denne Bestaffenhed, naar de foreligge fra Folkethinget, og Justitsministeriet er enigt i dem, maa Landstinget vanskeligt blande sig for meget i, og det er heller ingenlunde for at tilveiebringe nogen væsentlig Forandring i det foreliggende Lovforslag, at jeg har tilladt mig at gaa nærmere ind derpaa; men jeg mener, at det dog ikke kan staa, om Landstinget en enkelt Gang ogsaa faar Leilighed til at kende det Materiale, hvorfra disse Kontorholdslove udgaa, og faar Leilighed til at udtale sin Mening om, hvorvidt man samstemmer med de Grundbetragtninger og de Grundprinciper, hvorfra disse Love nu gjennem en Række af Aars Praxis ere udgaaede, eller ikke. Dette er som sagt ikke for at faae nogen større Forandring tilveiebragt i denne Lov, ligesom man jo ogsaa ser, at hele den Forandring, som blev foretagen i Folkethinget med Lovforslaget, saaledes som det forelaa fra Ministerens Side, bestod i en Nedsættelse paa, jeg tror, c. 700 Kr. paa en Snees Embeder, hvilket jo ikke har nogen som helst reel Betydning. Det, som jeg nu tillader mig at fremføre, da det erede Medlem, som oprindeligt har sat denne Sag i Bevægelse, ikke er tilstede, er altsaa væsentlig det, at jeg tror, at det kunde være ønskeligt dels at blive nærmere bekendt med det Materiale, der ligger til Grund for Udarbejdelsen af Lovforslaget, og dels navnlig at forsøge, om den høitærede Minister ikke skal være villig til at gaa ind paa en Maade at godtgjøre de paagjældende Embedsmænd deres Portoudgifter, der var forskjellig fra den Maade, der er foreslaaet.

Justitsministeren (De Llemann): Der- til skal jeg kun bemærke, at jeg jo selvfølgelig ikke kan have nogen Indvending imod eller rettere sagt ikke kan være berettiget til at gjøre nogen Indvending imod, at dette Thing ønsker at undersøge Sagen nærmere, og naar Thinget fastholder den Beslutning, det tog forrige Gang om Udvalgs Nedsættelse, da skal dette Udvalg naturligvis blive